Egynek lenni lélekben Krisztus élvezéséhez
azáltal, hogy az egy dologra gondolunk, egyek vagyunk Krisztussal a belső részeiben,
és engedjük Istennek, hogy munkálja bennünk az akarást és a cselekvést az Ő jókedvéért

Igeolvasmány: Fil 1,4. 8. 18. 25. 27; 2,2. 12-13. 17-18. 28-29; 3,1; 4,1. 4. 10. 15-16

I. Szigorúan véve, a Filippi levél egy olyan könyv, amely nemcsak Krisztus megtapasztalásáról szól, hanem Krisztus élvezéséről is; Krisztus megtapasztalása elsősorban a szellemünkben, de Krisztus élvezése a lelkünkben (az értelmünkben, érzelmünkben és akaratunkban) történik:

A. Mivel a Filippi levél témája Krisztus megtapasztalása és élvezése, ami örömöt eredményez, ez egy örömmel és örvendezéssel teli könyv – 1,4. 18. 25; 2,2. 17-18. 28-29; 3,1; 4,1. 4.

B. A filippibeli szenteknek közösségük volt az evangélium ügyének előmozdítására, Pál apostol szolgálatán keresztül; ez a részvétel magában foglalta az ő pénzügyi hozzájárulásaikat az apostol számára – 10. 15-16. vers:

1. A Krisztust megtapasztaló és Krisztust élvező élet olyan élet, amely az evangélium ügyének előmozdításában történik, ez evangéliumhirdető élet, nem individualista, hanem testületi; minél több közösséget folytatunk az evangélium ügyének előmozdításában, annál több Krisztust tapasztalunk meg és élvezünk; ez megöli az énünket, becsvágyunkat, preferenciánkat és választásunkat.
2. Akár beszélünk, akár csendben maradunk, az életünknek, az életvitelünknek, a lényünknek és az egész személyünknek Krisztust kell hirdetnie – 1,20; 4,22; vö. 2Kor 3,3.

C. Pál felszólít minket arra, hogy „Krisztus evangéliumához méltóan" viseljük magunkat, vagyis álljunk meg „egy szellemben, egy lélekkel viaskodván az evangélium hitéért" – Fil 1,27 [angol ford. alapján]:

1. Nehezebb egy lélekkel lenni és hasonló lelkűnek lenni az evangéliumi munka érdekében, mint egy szellemben lenni Krisztus megtapasztalásáért; Timótheus egy olyan testvér volt, aki Pál apostollal hasonló lelkű volt – 2,19-21. vö. 30. vers.
2. Az, hogy egy lélekkel legyünk, megköveteli, hogy a szellemünkben való újjászületés után továbblépjünk a lelkünkben való átformálódáshoz – 2Kor 3,18; Róm 12,2.
3. Ha nem vagyunk egyek a érzelmeinkben, gondolatainkban és döntéseinkben, akkor nem vagyunk egy lélekkel; ameddig nem vagyunk egyek lélekben, nem vagyunk benne az evangélium ügyének előmozdítását szolgáló közösségben, és a viselkedésünk nem méltó az evangéliumhoz.
4. Amikor minden tag a gyülekezetben egy szellemben van egy lélekkel, akkor ez az egység meggyőző, leigázó és vonzó lesz, valamint meg fogjuk tapasztalni Krisztust, és élvezni fogjuk Őt.

D. Az lehetséges, hogy Krisztus élvezése nélkül van meg nekünk Krisztus megtapasztalása; a probléma itt a lelkünkkel van – az értelmünkkel, érzelmünkkel és akaratunkkal; gyerekekhez hasonlóan, akiket evésre kényszerítenek anélkül, hogy élveznék az ételüket, sokszor anélkül tapasztaljuk meg Krisztust, hogy élveznénk Őt.

E. „Némileg nyugtalanít, hogy talán nincs sok Krisztus-élvezetetek" (*The Collected Works of Witness Lee, 1978,* vol. 1, "The Experience of Christ," p. 340); az ok, amiért sokan elveszítik a Krisztus-élvezetet, a lelkükben lévő probléma; ha nincs sok Krisztus-élvezetetek, akkor az azt jelzi, hogy nem vagytok egyek lélekben, nem vagytok összekapcsolódva lélekben – Fil 2,2.

II. Ahhoz, hogy egyek legyünk lélekben, az egy dologra kell gondolnunk; az *egy dolog* a Filippi levélben Krisztus szubjektív megismerésére, megtapasztalására és élvezésére vonatkozik; az *egy dolog* nem más, mint a Krisztusra való törekvés azért, hogy elnyerjük Őt, megragadjuk Őt, és birtokba vegyük Őt – 1,20-21; 2,2. 5; 3,7-14; 4,13:

A. Ahhoz, hogy Krisztus Teste valóságában éljünk, élveznünk kell Krisztust azáltal, hogy a lehető legnagyobb mértékben szeretjük Őt, ahhoz pedig, hogy szeressük Őt, a gondolatainknak meg kell menekülniük attól, hogy megkeményedjenek (2Kor 3,14 [angol ford. alapján]), megvakuljanak (4,4), lázadóak legyenek (10,4-5) és megromoljanak (11,2-3).

B. A gondolkozásunknak Krisztus ismeretének páratlan nagyszerűségére, valamint Krisztus megtapasztalására és élvezésére kéne összpontosítania; ha bármi másra összpontosítunk, akkor az azt okozza, hogy eltérően gondolkodjunk, így széthúzásokat teremtve köztünk – 1Kor 1,10; Fil 3,8-9. 15; 4,2.

C. Az egy dolog, az egyedülálló dolog, az Úr helyreállító munkájában Isten ökonómiáját jelenti Krisztussal mint a központisággal és egyetemességgel – Kol 3,10-11:

1. Az egy dolog, amelyre összpontosítani kéne, amelyet hangsúlyozni kéne, és amellyel szolgálni kéne az Úr helyreállító munkájában: Isten örökkévaló ökonómiája – 1Tim 1,3-4.
2. Isten örökkévaló ökonómiájának tartalma Krisztus; igazából Krisztus Maga az Ő három szakaszból álló teljes szolgálatában az isteni ökonómia (Jn 1,14; 1Kor 15,45b; Jel 1,4; 3,1; 4,5; 5,6); Isten vágya, hogy Krisztus személye színtisztán és egészen helyreálljon (Kol 1,17b. 18b; 2Kor 12,2a; 2,10; 3,3).

D. A filippibeliek között széthúzás volt a gondolkodásukban (Fil 4,2), ami nyugtalanította az apostolt; így azt kérte tőlük, hogy gondoljanak ugyanarra a dologra, sőt, az egy dologra, hogy teljessé tehessék az ő örömét (2,2 [angol ford. alapján]):

1. Az egy dolgon kívül másra gondolni nem jelent mást, mint Isten ökonómiája ellen lázadni; Isten ökonómiája azt jelenti, hogy az egy dologra gondolunk; a gyülekezeti életben segítenünk kell az összes szentet, hogy az egy dologra gondoljanak; a gondolatainknak arra kell összpontosítaniuk, és azzal kell megtelniük, hogy Krisztust élvezzük a gyülekezeti életért, a Test életéért.
2. A gondolkodásukban lévő széthúzás miatt a filippibeli hívőknek eltérő szintű szeretetük volt (2. vers); nem ugyanaz a szeretetük volt az összes szent irányában az egység megtartásáért; ha a szentek iránti szeretetünk meg lett szabályozva, és kezelésbe volt véve, akkor élvezni fogjuk Krisztust, amint szeretjük a szenteket.
3. Az, hogy lélekben egyek vagyunk, lélekben kapcsolódunk, nemcsak Krisztus megtapasztalását szolgálja, hanem még inkább Krisztus élvezését; ahhoz, hogy élvezzük Krisztust, helyénvaló lelkünknek kell lennie – „társlelkünknek", amely egy a többi szent lelkeivel.

III. Ahhoz, hogy egyek legyünk lélekben, egynek kell lennünk Krisztussal az Ő érzelmeiben, az Ő „belső részeiben" [görög], amelyek az Ő belső gyengédségét, a gyengéd irgalmát és az együttérzését jelentik – Fil 1,8:

A. Emberként Krisztus tapasztalatai az Ő belső részeiben magukban foglalták az Ő szeretetét, vágyát, gyönyörét és érzését – Zsolt 16,3. 7 (lásd a lábjegyzeteket a Recovery Bibliában).

B. Pál nem a természeti belső lényében élte életét; hanem az életét Krisztus belső részeiben élte; ha azok akarunk lenni, akik tapasztalatilag Krisztusban vannak, akkor az Ő belső részeiben, az Ő gyengéd és kifinomult érzéseiben, kell lennünk – Kol 3,12.

C. A Filemonhoz írt levélben van egy képünk a Test életéről, amelyet Krisztus Jézus belső részeiben élnek – 7. 10-12. 20. vers:

1. Miközben Onésimus börtönben volt Rómában Pállal, megmentést nyert Pál által, aki úgy utalt rá, mint a fiára, akit a fogságában szült – 10. vers.
2. Amikor Pál visszaküldte Onésimust a levelével Filemonhoz, Pál azt mondta, „Akit [Onésimust] visszaküldtem; [...] őt, mint az én szívemet" – 12. vers.
3. Pál belső gyengédsége és szánalmai Onésimussal mentek Filemonhoz; a *szív* szó szerint ugyanaz a kifejezés, mint a *belső részek* a Filippi 1,8-ban, ami belső gyengédséget, lágyszívűséget és szánalmakat jelent – Kol 3,12.

D. Pál Krisztus Teste valóságában élt azáltal, hogy Krisztus érzését a saját érzéseként vette; Krisztusnak a Test iránti érzése az ő Test iránti érzésévé lett; ez rendkívül szükséges ahhoz, hogy a Test életét éljük – 2Kor 12,15.

E. Ha megtagadjuk magunkat, és azonosítjuk magunkat a Testtel, nem lesz elkülönülés vagy elválasztódás a Testtől; az általunk élt élet teljesen a Test élete lesz, és az Úr el fogja nyerni a földön a Teste kifejeződését ma – Mt 16,24; Ef 4,16.

F. Minél inkább Krisztus Jézus belső részeiben élünk, annál nagyobb mértékű lesz a tudatosságunk Krisztus Testéről, és annál erősebb lesz az érzésünk Krisztus Testéért – 1Kor 12,26-27; Róm 12,15.

IV. Ahhoz, hogy egyek legyünk lélekben, ki kell munkálnunk a saját megmentésünket azáltal, hogy együttműködünk a bensőleg energikusan működő Istennel, aki munkálja bennünk „mind az akarást, mind a cselekvést a jókedvéért" – Fil 2,12-13 [angol ford. alapján]:

A. Azért munkáljuk ki a saját megmentésünket, mert Isten munkálkodik a bensőnkben; mondhatjuk azt, hogy nincsen akarás bennünk, de Isten belénk munkálja az akarást az Ő jókedve kimunkálásáért; az akarás belül van, a cselekvés pedig kívül.

B. Gyakorolnunk kell a szellemünket a leigázott és feltámadt akaratunkkal, hogy úgy döntsünk, hogy kimunkáljuk a saját megmentésünket a bennünk lakozó Háromegy Istennel való együttműködés által, aki a bensőnkben munkálja az akarást az Ő jókedvéért.

C. Az átformálódott akaratunk az Énekek éneke 4,4-ben tipológiailag látható; ez a vers azt mondja, hogy az Úr szerető keresőjének hasonló a nyaka „Dávid tornyához, amely építtetett fegyveres háznak, amelyben ezer [kerek] pajzs függesztetett fel, mind az erős vitézek pajzsai":

1. A Biblia úgy beszél azokról, akik az akaratosságuk szerint járnak, akik makacsak és büszkék, mint keménynyakúakról (Ésa 3,16); így a nyak az ember akaratát jelenti; az Úr úgy tekint az ember akaratának alárendelődésére, mint a legszebb dologra az emberben.
2. Az, hogy a nyak toronyhoz hasonló, azt jelképezi, hogy a kereső akaratát annyira megerősítette Isten, hogy ő többé nem szereti a világot, és többé nincs hatással rá a Sátán; az ő akarata teljes alárendelődésre jutott Dávid számára (aki Krisztust jelképezi), és az akaratát Krisztus teljesen foglyul ejtette.
3. A tornyon belül elraktározott fegyvertár Krisztus győzelmét jelképezi a hívő akaratának megőrzéséért az ellenség bitorlásától; a kerek pajzsok és a pajzsok a védelmet szolgálják; az erős vitézek pedig erőt jelentenek.
4. Összefoglalva, az Énekek éneke 4,4 azt mutatja, hogy a hívő kész alárendelni magát Krisztus akaratának, és az ő akarata olyan erős, mint egy torony, az Ő akarata véghezviteléért; ő éberen résen áll, és nem engedi az ellenségnek, hogy az ő alárendelődő akaratát bitorolja.

D. Az, hogy Krisztust mint az engedelmes életünket a saját megmentésünk kimunkálásáért megtapasztaljuk, a Noé által épített bárka előképével látható; a bárkát felépíteni azt jelenti, hogy felépítjük a gyakorlati és jelen Krisztust mint Isten megmentését a tapasztalatunkban Krisztus Testének mint a testületi Krisztusnak a felépítéséhez Isten jókedvéért – Fil 2,8. 12-13:

1. Amin Noé munkálkodott, és amibe belépett, nem volt más, mint Isten megmentése, a bárka; lennie kéne egy gyakorlati és jelen Krisztusunknak, akibe beléphetünk mint Isten megmentésébe.
2. A bárka Krisztus előképe, nemcsak az egyéni Krisztusé, hanem ugyancsak a testületi Krisztusé, a gyülekezeté, amely Krisztus Teste és az új ember – 1Móz 6,14; 1Kor 12,12; Ef 2,15-16; Kol 3,10-11.
3. A bárka építése és az abba való belépés által Noé nemcsak Isten ítéletétől nyert megmentést, amelyet Ő az özönvíz útján a gonosz nemzedék felett gyakorolt, hanem ugyancsak elkülönült attól a nemzedéktől, és egy új korba is bekerült – 1Móz 8,13-19; 1Pt 3,20.
4. Hasonlóképpen, a gyülekezet építése és a gyülekezeti életbe való belépés által a gyakorlati és jelen Krisztusnak mint Isten megmentésének a tapasztalatunkban való felépítése útján, mi is megmentést fogunk nyerni Isten ítéletétől, amelyet a mai gonosz nemzedéken fog gyakorolni a nagy nyomorúságon keresztül (Mt 24,37-39; Lk 17,26-27; 1Thessz 5,3); el fogunk különülni attól a nemzedéktől (Lk 21,36; Jel 3,10); és be fogunk kerülni egy új korba, az ezeréves királyság korába.

© 2023 Living Stream Ministry